

Exekutor

JAK TO BYLO POPRVÉ...

První výprask jsem dostal dva dny po svých čtrnáctých narozeninách. Chodil jsem tenkrát do osmé třídy ZŠ, dobře jsem se učil, a tak jsem doma nikdy nebyl tělesně trestán jako někteří kluci ze třídy, kteří ukazovali o přestávce na záchodě fialové zadnice. Ve třídě jsem žádné konflikty neměl, ale nenáviděli mne starší kluci z deváté třídy B, kteří tvořili drsnou partu flákačů, záškoláků a rváčů, kterých se všichni báli. Zajímal jsem se o sport a tak mne pověřili organizací sportovního dne, který byl vyhlášen ředitelem na konci května. S tou povedenou partičkou jsem se tenkrát strašně pohádal, když jsem je načapal, jak se místo účasti na jednotlivých disciplínách povalují v trávě a kouří. Protože krátce nato za kouření dostali dvojky z chování, mysleli si, že jsem na ně žaloval já a slibovali mi, že si to se mnou vyřídí. Brzy poté mne o velké přestávce zavelkli na záchod, zkroutili mi ruce dozadu, až jsem bolestí zařval a udeřili několikrát pěstí do břicha jako výstrahu. Víc si nedovolili, protože tam byli ještě další kluci, ale když mne nakonec pustili, řekli mi, že tím to rozhodně nekončí.

Měl jsem smůlu v tom, že jsme s nimi měli my osmáci společný tělocvik vždy ve čtvrtek odpoledne. Dva týdny se ale nic nedělo, utěšoval jsem se, že se na to už na konci školy vykašlou. Od května jsme chodili cvičit na sokolské hřiště a ten červenový den po narozkách už bylo docela vedro. Mezi obědem a tělocvikem jsem už nešel domů, ale s kamarády zašel do cukrárny při dortíku a kole oslavit svých čtrnáct let. Protože tam byly i holky, navlékl jsem se ráno do nových džín s pořádným řemenem i zářivě bílého značkového trička, které jsem dostal od rodičů jako dárek. To vše jsem v šatně svlékl a nastoupil na hodinu jako vzorný žák jen v červených trenýrkách. Hráli jsme fotbal a to už jsem tušil, že se něco bude dít. Když se učitel nedíval, starší kluci do mne strkali, kopali a nadávali mi. Po skončení hodiny jsem se snažil hned utéci do šatny, ale chytili mne a táhli do sprch, které byly na druhé straně hřiště než šatny a proto nepříliš navštěvované. Bránil jsem se, ale převaha byla na jejich straně a já dostal první facky. Mí spolužáci, ještě před hodinou velcí kamarádi na oslavě, to sice viděli, ale nikdo mi nepomohl, raději běželi honem do šatny a pryč ze hřiště, těch kluků se všichni báli. A tak jsem zůstal sám, hodili mne pod studenou sprchu a drželi mne tam tak dlouho, až jsem se rozklepal zimou. Chtěl jsem jim vysvětlit, že já na ně nežaloval, ale nechtěli nic slyšet a jen se mi posmívali, jaká jsem zimomřivá baba a ukazovali si na můj ocas, krásně viditelný pod mokkými trenkami. Když zjistili, že učitel i kluci z mé třídy už jsou pryč, vytáhli mne ze sprchy a jako zajatce vedli vítězně do šatny. Měl jsem husí kůži, promočené trenky mne studily a lepily se na přirození, které se mi docela zvětšilo... Drželi mne za ruce uprostřed houfu,

posmívali se mé bezmocnosti a táhli mne, abych šel rychleji. Ano, samozřejmě jsem se bál toho, co přijde, ale ve skrytu duše byla zvědavost, že konečně poznám tělesný trest...

Došli jsme do prázdné šatny. Nejdřív udělali kolem mne kruh: „Tak teď si pořádně zacvičíš, sportovče“, znělo to jako nadávka a já musel dělat dřepy. To mi ze začátku nedělalo problémy, ale asi po třiceti jsem upadl, nařídili mi vstát a jít k věšáku, kde visely mé věci. Měli radost, když na džínách objevili můj nový řemen. „Tak se podívejme, náš oslavenec dostal dáreček! No tak ho pořádně vyzkoušíme! Honem ho vytáhni!“ Už mi bylo jasné, co mne čeká. Mlčky jsem splnil jejich rozkaz a jen mne mrzelo, že se v naší třídě našel zrádce, který jim prozradil mé narozeniny a oni se pak určitě na tento den připravili! Pak jsem dostal očekávaný příkaz: lehnout si na břicho na dřevěnou lavici, kterou posunuli do středu šatny, aby všichni dobře viděli. Našli někde balík s volejbalovou sítí a strčili mi ho pod břicho, abych měl zadnici vystrčenou hodně nahoru. Ještě mi zabalili hlavu do mého trička, abych nic neviděl. Bylo to zbytečné, já stejně hned po splnění jejich rozkazu zavřel oči a v duchu si slíbil, že splním všechny jejich příkazy, abych je zbytečně nedráždil. Tím, že mi stáhli těsné mokré trenýrky, se mi trochu ulevilo, ale netrvalo to dlouho.

Čekání se mi zdálo nekonečné. Ležel jsem s rukama povinně předpaženými a vzpomínal na zážitky z výprasků, které vyprávěli postižení kamarádi ve třídě. Tak teď se dočkám i já, v duchu jsem se rozhodl, že nesmím brečet. Pláč jsem tehdy považoval za projev dětí a holek, k plačícím klukům jsem cítil opovržení. Duševně jsem tedy byl na výprask připraven, takže jsem nevykřikl hned po prvním úderu, jak asi očekávali. Víím, že jsem se pouze hodně zasmíval a nahlas vzdechl. To už ale dopadla na mou mokrou zadnici další rána, vedená větší silou. Teď jsem už trochu vykřikl, další údery mým vlastním předmětem následovaly rychle po sobě. Snažil jsem se trochu pohybovat tělem, abych jim ztížil zaměření, ale silné ruce těch, kteří právě sbírali síly na další rány, mne pevně přitiskly k studenému dřevu. Můj řemen se naštěstí s pravým vojenským opaskem nedal srovnávat, ale přesto mne řezali hodně bolestivě, byli to proti mně siláci a já brzo cítil, že mám pozadí v jednom ohni. Byl jsem tenkrát dost hubený, takže prostor pro výprask nebyl zrovna moc veliký a nástroj bolesti brzo dopadal na již seřezaná místa. Nikdo údery nepočítal, ale myslím, že asi tak po dvacáté ráně jsem už ztratil zbytek sebeovládání. Mé jednotlivé vzdechy a výkřiky se spojily do hlasitého pláče. Museli to zpod trika slyšet, ale pokračovali spokojeně dál a já dostal ještě asi deset ran. Cítil jsem, jak mi proudy slz tečou po tváři, přitisknuté k lavici. Přes mokrou látku jsem slabě slyšel jejich dohadování, zda už mám dost. Najednou mi někdo stáhl triko z hlavy a hodil na špinavou podlahu, chytili hrubě za vlasy a obrátili k sobě můj ubrečený obličej. Dívali se na mne, nahého a seřezaného, a já brečel jako malý kluk. Řvali vítězně a radovali se z mého absolutního ponížení, jako z velké dálky jsem zaslechl o správné oslavě narozenin pro šprty, šplhouny a žalobníky, ale vůbec jsem je nevnímal, strašná, do té doby nepoznaná bolest mne zcela přemohla.

To ale ještě nebyl konec mého trápení. Zvedli mne a otočili na záda, aby se má zadnice, plná fialových jelit, těsně dotkla svinuté sítě. Zařval jsem jako tur a vysloužil si tak další posměšky svých mučitelů. Stáli kolem mne a se zájmem si prohlíželi čuráka, který během mého ponížení nabyl o hodně větších rozměrů než jsem byl zvyklý při své každodenní ruční práci. Ještě padl návrh, dovršit docela svou pomstu výstřikem semene do mých trenýrek a nacpat mi je do huby, což mi připadalo tak šílené, že jsem mezi pláčem zoufale vykřikl „Ne, ne, prosím ne!“ Pohled na mé

ponížené a seřezané tělo je asi obměkčil, takže zůstalo jen u docela bolestivého cvrnknutí do tvrdého a citlivého klacku, doprovázeného výhružnou poznámkou: „Jen počkej, sportovče, ještě nás jednou ve škole zažaluješ a ptáka ti ušmiknem!“ Konečně se nasytili pohledu na seřezaného spolužáka a rychle zmizeli. Velcí hrdinové z 9.B se museli hodně bát, aby je na místě činu nezastihl správce, který večer šatny zamykal.

Zůstal jsem v šatně sám. Pomalu a ztěžka jsem vstal. Po špinavé zemi se válelo mé zmačkané oblečení, které mi ráno matka dala krásně čisté a svítící novotou. Vše jsem posbíral, ale nespěchal s oblékáním, neboť jsem tušil, že dotyk látky a seřezané zadní části mi přinese další bolest. Červené trenýrky jsem proto rovnou strčil do kapsy kalhot a nejdřív si oblékl přes hlavu tričko, ještě před hodinou bílé, nyní skoro šedivé a promočené od slz. Pak jsem opatrně vstoupil do džínů. Snažil jsem se, aby se co možná nejméně dotýkaly seřezaných míst – zjistil jsem, že i na stehnech mám fialové pruhy. Milovaný řemen též skončil v kapse, přitom jsem si uvědomil, jak jsem si ho dlouho vybíral, abych s ním vypadal jako chlap! Teď bych ho nejraději vyhodil! Starostlivá matka mi dala ráno kapesník, takže jsem si mohl otřít slzy z tváře a velmi pomalu se vydat na cestu k domovu. Naštěstí nebyl nikdo doma. Trenky a triko jsem hned hodil do pračky, opatrně se vykoupal a oblékl naostro široké letní kalhoty, které byly hodně volné. Pak jsem si lehl na válendu na břicho a snažil se číst, ale moc mi to nešlo. Sednout jsem si musel až k večeři, nikdo si ale nevšiml, jak usilovně přemáhám bolest při tomto jednoduchém úkonu... Tuto i několik následujících nocí jsem spal na břiše...

Svůj první výprask jsem nezvládl. Na svou omluvu jsem si říkal, že to bylo poprvé a já vůbec netušil, jak moc to bolí. Protože jsem brečel a nebyl statečný, neměl jsem zájem nikde o něm mluvit. Utajil jsem ho jak doma, tak ve třídě mezi kluky, kteří mne zradili. Oni se taky asi trochu styděli, tak se raději nikdy neptali, co se mnou devátáci dělali a já rozhodně netoužil po tom svou fialovou zadnici ukazovat. Jenom jsem přestal kluky, brečící po domácím výprasku, považovat za baby. S těmi následky to ale zase nebylo tak strašné. Za tři dny jsem si mohl sednout téměř bez bolesti a za týden už na mé prdeli zbylo jen pár modřin. Znovu jsem vytáhl ze skříně těsné džíny s páskem. Taky bylo na čase. Prázdniny začínaly...

Kolem školního hřiště jsem od té doby prošel snad stokrát. Vždycky si však vzpomenu na svůj první výprask, stejně jako ostatní kluci vzpomínají na svou první lásku... a vždycky taky cítím tvrdý předmět v rozkroku. Vzhledem k tehdy projeveným submisivním sklonům jsem později dostal ještě mnoho daleko krutějších výprasků a choval se při nich statečněji než tenkrát, ale na ten první nelze nikdy zapomenout...